

VERSEK

DRAGAN KOLUNDZIJA

NYÁR

Kalással, esővel, puszta kézzel
Szökött elénk a nyár.

Forrás, mely a föld fülével
Égi jelekre vár.

MOLAT

A fák árnyai és a kövek
Takarják itt a holtakat

Parányi dombokat
És bennük a szebb hazát.

Barátainknak jelentettük is azonnal:
Ősibb ez a hely a szerelemnél,
Annál meg, ki ellenünk haragot forral,
Fiatalabb.

MINDEN NAP BEOSONTUNK A KERTBE

Minden nap beosontunk a nagy kertbe,
És mint kicsinyek és megalázottak hagytuk el.
Olyan kegyetlenül tűzött a nap,
Hogy szinte mindenütt perzselt bennünket,
szállt a füst,
S mi azt kívántuk, hulljon ránk hold-ezüst.

Amit láhattunk,
Amit hallhattunk:
A tavasz csupán az erőseknek való,
A zene csak a gyengéknek,
Nem lelkesített bennünket.

Ezért siettünk úgy megcsodálni a tengert,
S a visszautat elfeledni.

IGAZ SZERETŐK

Esténként helyet kellett találni
És kendőt és fület a véres és rohanó városban.

Mekkora tűzszakadékon kellett csak átvergődniük,
Míg a jól ismert környéken
Fölfedezték a fát a folyó túloldalán,
Hol az élet drága cseppje velük örülhetett.

Az út a víz komor virágába veszett.
S ők mentek, kéz a kézben.

Az ismeretlen mezőn
Gyermekláncfű beteg anyala tárta ki szárnyát
felettük.

Tüzeben a lány hangja elnémult:
Az ő feje meg a szívére hullt.

Azóta boldogok.

ÜRES OTTHON

Ma este senki sem jön, hogy velem legyen.
(Ez a kéz most legszívesebben kötelet vetne
a gerendára)
Senki sem jön ma este, hogy megöleljem.

Betegségem küszöbén az ősz.
Szelek, szelek, mi van odakinn?
Hullámok, hullámok, hogy van Jelena?

Szívem, anyám piros gombja vagy te
A szerelem gyolcsingén.

Ma este senki sem jön, hogy felvarrjon.
Elveszítelek szívem, és anyámat is.

ÉJ

Éj, vízzel tele,
Taglózz le.

Véget értek a temetések,
Csak a világ nem.

Vannak ma este is,
Kik először ölelnek.

A kivilágított ablakokra tapadó
Szemeket áldom.

De én immár
A legközelebbi barátaimat se látom.

Éj, tele vízzel, cipővel és gyümölcssel,
Takarj be.

UTÓIRAT AZ ÉJ DALÁHOZ

Senki sem emlékszik rá, pedig az az éjszaka szép volt.
Észrevehetted a hajón és az ő mellbimbóin is.
A szülőföld dombjain és az ellenségén.
A telefröcskölt égen és az örökre megmentett földön.

Senki sem emlékszik rá, pedig az az éjszaka rügyező
almáskert volt,

Tele kis átkozott remegő cserjékkel
És egy angyallal a kék levegőégben,
Aki mutatta az utat.

Senki sem emlékszik rá, de valami szép, mint az angyal,
Mégfogant benned és várja az elmúlást.
Azon az éjszakán láttam meg a tengert, és kimondtam:

szerelem:
A TE NEVED, MELYET A LEGNAGYOBB CSILLAGOK
SZIKRAZNAK KÖRÜL.

SZÜCS Imre fordításai